

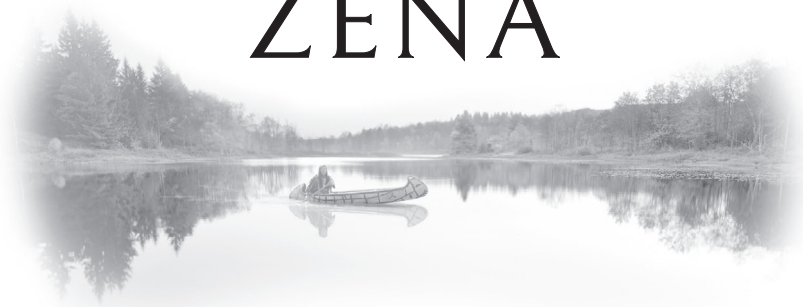


NEOBYČEJNÁ
ŽENA

LAURA FRANTZ

NEOBYČAJNÁ
ŽENA

NEOBYČAJNÁ ŽENA



LAURA FRANTZ

Copyright © 2020 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *An Uncommon Woman*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-56-0

*Srdce môjho srdca, nech čokoľvek ma postretne,
buď mojim zrakom, ó, vládca všetkého na svete.*

DALLÁN FORGAILL,
„Buď mojim zrakom“





1

RIEKA BUCKHANNON, ZÁPADNÁ VIRGÍNIA

JAR 1770

Prečo nedokáže prestať dumať nad tou volánovou sukňou? Ocko vždy hovorieval, že na rieke je základným pravidlom ostražitosť. Ľadová rieka Buckhannon sa po jarnom odmäku valila v objatí kvitnúcich judášovcov a drieňov na oboch brehoch a jej blatisté hĺbočiny predstavovali vír nebezpečenstva. Ani najvyššia voda však Tesse nedokázala zabrániť, aby sa jej myšlienky nezatúlali na druhú stranu hôr. Rovnako nedokázala umlčať prísľub svojho najstaršieho brata, že jej odtiaľ prinesie darček ako pre mestskú dievčinu.

Hoci sa jej na čele ligotal pot a nepokojný prúd ich silno ťahal nadol, hoci sa nad hladinou vznášal roj hmyzu podobný snehovej búrke a uprostred rieky sa dal rozoznať obrovský sumec, rojčenie bolo v tej chvíli dôležitejšie ako pramica. Veľmi túžila po troche parády.

Naozaj jej Jasper prinesie vytúženú sukňu s volánmi, ktorá jej bude siahať po členky?

„Tessa!“

Ross jej meno napoly zasyčal. Takýmto spôsobom hovoril len zriedka. Tak veľmi by ju nenaľakal ani vtedy, keby do nej strčil svoje bidlo* so železným koncom. Zatiaľ čo on pohľadom behal po protilahlom brehu, Tessa si svojho najmladšieho brata obzerala prížmúrenými očami. Jeho ostražitý postoj a takisto nervózne správanie koňa s páskou cez oči, ktorého naložili na pramicu, prezrádzali nebezpečenstvo. Uši mal stiahnuté dozadu, nozdry rozšírené, a hoci bol kotviacim lanom priviazaný k obom bokom plavidla, zdalo sa, že už-už vezme nohy na plecia. Zvieratá vždy vycítia nebezpečenstvo ako prvé. Pramica sa od jeho vyľakaného tanca hojdala, narážala na rozbahnenú vodu a vystrekovala do výšky penu.

Tessa prížmúrenými očami preletela po západnom brehu, ku ktorému sa rútili. Lemovali ho poľné kvety a ozýval sa odtiaľ tmlený vtáčí spev. Kúsok ďalej však zbadala troch... šiestich... jedenástich Šóniov s bojovým pomalovaním a perami na holých hlavách. Všetci kráčali v zástupe pomedzi pučiace stromy. Začiernenými očami pripomínali medvedíkov čistotných, rozrezané ušné lalôčky mali vyzdobené ligotavými prívieskami a kruhovými náušnicami a pri pohľade na ich takmer nahé a svalnaté postavy sa Tessa zachvela. Dokonca aj bez bojových mlatov, nožov a muškiet, ktoré pravdepodobne získali počas Pontiakovho povstania, patrili k najsmrtiacejším lesným bojovníkom. Tmavé oči upierali na pramicu.

„Bože na nebesiach,“ vydýchol Ross.

Tieto slová často zneli z úst ich matky. Začínala nimi mnoho tichých modlitieb. Tu a teraz, v tejto ošemetnej situácii, však pôsobili skôr ako nadávka.

„Vráťme sa!“ vytisla zo seba Tessa.

„Za nami to nie je o nič lepšie!“ odsekol jej Ross.

* drevená tyč, ktorá sa používa pri lodných manévroch (pozn. red.)

Tessa prudko otočila hlavu na druhú stranu a na brehu, ktorý práve opustili, zazrela ďalších Indiánov. Tentoraz to však neboli Šóniovia, ale Čerokiovia.

Vášniví nepriatelia.

Nachádzali sa uprostred rieky a majiteľ koňa so zaviazanými očami začal pomaly zdvíhať pušku. Ale na koho chcel mieriť? Na ktorú stranu?

„Spustite kotvu!“ vyplula Tessa náhlivé slová ako skazený cider.

Ross sa okamžite pustil do práce a bidlo vymenil za ťažké závažie z kovaného železa, pripevnené lanom k palube. Uviazli medzi brehmi Buckhannonu a boli vydaní na milosť nemilosrdnému prúdu. Kotva mohla každú chvíľu povoliť a ich by zmietol bokom dole riekou.

Z radu bojovníkov na západe vystúpil prvý Indián a prešiel na breh. Každúčký sval mal napnutý a luk natiahnutý.

Na čo mierí?

Keďže nemali ani sud, za ktorý by sa mohli schovať, Tessa sa so stiahnutým žalúdkom a s nervami napätými na prasknutie pripravila na svišťanie šípu. Akoby sa v tom okamihu zastavil život – jej túžba po sukni jej pripadala márnivá a malicherná.

Napätý vzduch preťal prenikavý čerokijský vojnový pokrik spoza jej chrbta. V každej slabike pulzovala výzva na súboj. Odpoveďou boli dva prudko vypustené šónijské šípy. Tessa sa zvrtila, lebo na druhom brehu sa strhol rozruch a jeden z posmievajúcich sa Čerokiov sa pustil do hrozivého tanca. Šóni so stoickým pokojom siahol do tulca so strapcami a znovu napol luk.

Pokrikujúci Čeroki padol a jeho vrtkí spoločníci ho odtiahli do kroviny. Víťazný Šóni zmizol v lese. S rozvodnenou riekou medzi nimi sa k boju poriadne nedostanú.

Tessa s kolenami ako z rôsolu sa zviezla na drsnú palubu. Ich pasažier pomaly zvesil pušku. Ross si obzeral reťaz kotvy, akoby ju vôbec nemal chuť zdvihnúť a prejsť na šónijský breh.

„Radšej chvíľu počkajme,“ ozval sa hraničiar takmer nečujne.

Ross mu prikývol, no pramica sa chcela oslobodiť. Tessa zdvihla kolenná, zložila si ruky a oprela si o ne hlavu. Otrasené myšlienky sa jej zatúlali k ostatným osadníkom. Ako ich môžu varovať, keď uviazli uprostred rieky?

Rýchlo si vybavovala, kde sa nachádzajú tí, ktorým hrozí najväčšie nebezpečenstvo. Jej tretí najstarší brat Cyrus pomáhal vyššie v údolí stavať v obrannej reťazi najnovšiu pevnosť. No zvyšok rodiny? Nanešťastie dnes zmeškala zvyčajný džavot pri raňajkách, pretože išla do lesa hľadať dojnú kravu.

Zodvihla hlavu. „Kde je Zadock a Lemuel?“

„Kľučujú les na nové kukuričné pole.“ Ross si rukávom pretrel vlhké čelo. „Mama je asi ešte v zrube, ale spomínala, že zájde do Fort Tygartu a pomôže pripraviť jedlo pre posádku.“

„Tygartu?“ Hraničiar odvrátil pohľad od šónijskej strany a zadíval sa na breh, kde padol Čeroki.

„Áno, je to najnovšia základňa zhruba leguu* na sever,“ odpovedal Ross. „Pomenovali ju po akomsi dôstojníkovi zo Sedemročnej vojny.“

„Slúžil som s Tygartom v pevnosti Fort William na rieke Hudson pod velením generála Webba.“ Vystrúhal grimasu. „Mizerná služba.“

„O Tygartovi som predtým nepočul, ale viem, že mieri na juh, aby prevzal velenie nad domobranou.“ Tessa sa zdalo, akoby sa jej Rossova hrud' nafúkla pred očami. „Už som dospelý, takže sa k nim môžem pridať.“

„Máš šestnásť? Ak si máme túto zem udržať, budeme potrebovať oddané duše.“ Pohľadom prečesával oba brehy a ďalej potichu hovoril: „Keď som bol v týchto končinách naposledy, prevádzal ma starší muž, ktorý sa na teba podobal.“

„Ocka pred časom zabili Indiáni.“

* *legua* – stará jednotka dĺžky, takzvaná dlhá míľa (pozn. red.)

Tessu vo vnútri myklo. Hrozná rana stále bolela rovnako ako v prvý deň a spomínali ju len zriedka. Hraničiar stíchol. O svojich stratách im nepovedal. Každý v pohraničí mal doma prázdnu stoličku, neobsadené miesto. Kto bude ďalší?

Dobrá štvrt hodinu sa vznášali na vode v tichu, keď odrazu oblohu zastrelí popolavé mraky a v lese sa zošerilo.

„Poďme ďalej,“ ozval sa ich pasažier napokon. „Ak bude treba, budem vás zo západného brehu kryť.“

Tessa vstala a Ross zdvihol kotvu. S urputným odhodlaním zanedlho vyložili jazdca aj koňa a odrazili od brehu tak náhlivo, až Ross takmer spadol cez palubu.

„Myslíš, že sa stihneme vrátiť, kým začne liať?“ spýtala sa Tessa. Vietor k nim už prinášal vôňu dažďa a nadvihoval jej lem sukne ušitej z doma utkanej látky.

Ross sa chabo usmial. „Kým mám na hlave skalp, trocha vody mi neprekáža.“

Ešte nikdy nepristáli a nepriviazali pramicu tak rýchlo. Odhodili bidlá a dávali si pozor, aby sa neotáčali chrbtom k stromom. Tessa vedela, čo bude nasledovať, ale sotva dokázala tú predstavu zniesť.

„Dohliadni na mamu,“ prikázal jej Ross chvatne, „a ja zabehnem na polia a potom do pevnosti, aby som všetkých varoval.“

Ak bude pevnosť ešte stáť. *Ak* bude mama...

Keď sa Ross rozbehol preč, pričom sa mu špinavobiele bosé chodidlá vynímali na zelenajúcej sa zemi, Tessa tú myšlienku potlačila. Aspoňže oblohu nepoškvrní dym. Indiáni v jednom kuse niečo podpaľovali. Úrodu. Zruby. Zajatcov. To bola svetlá nitka v temnej tapisérii Swanovcov – ich drahý ocko Lazarus Swan zomrel okamžite po rane tomahavkom. Síce nie bezbolestne, ale rýchlo.

Tessa zamierila opačným smerom a utekala po prti vyšliapanej vysokej zverou, až kým jej pľúca nevolali po vzduchu. Takmer

zo seba nedokázala dostať rozumný pozdrav. Mama stála v ohradenej záhradke s motykou v ruke a sadila tekvicu a fazuľu. Tessu veľmi mrzelo, že jej pokojnú činnosť musí prerušiť.

„Čo najrýchlejšie poďte do zrubu, mama.“

Rosemary bez námietok oprela motyku o drevenú ohradu a zamierila k budove z guľatiny, vzdialenej čo by kameňom dohodil. Vzala so sebou aj svoju najlepšiu sliepku. Keď vošli do zrubu, spoločne s Tessou zavreli masívne čierne dvere z orechového dreva, zasunuli závoru a zatvorili jediné okno s okenicami. V sčernetom kozube, ktorý zaberal západnú stenu zrubu a bol postavený vnútri zo strachu, že ktosi strhne kamene a dostane sa dnu cez otvor, žiarili uhlíky. Dvere hneď vedľa viedli do dvojposchodovej drevenej pevnôstky. Vyslúžila si pomenovanie swanovská základňa a nemala nijaké otvory okrem strielní, cez ktoré sa dala prestrčiť hlaveň pušky.

Zo všetkých kútov páchla vlhkosť a potuchlina. Sliepka behala po miestnosti a vydávala nespokojné zvuky, lebo nemohla zobať chrobáky a váľať sa v prachu. Tessa ráno odchádzala z domu vyhladovaná, ale teraz si sotva viditeľnú kôpku kukuričných platiek na stole obzerala s meravým pohľadom a s nezaujmom.

„Povedz mi všetko pekne po poriadku,“ požiadala ju mama pokojne, akoby ich netrápilo nič horšie ako roj sršňov.

Tessa jej príbeh rozpovedala oveľa podrobnejšie a obsérnejšie, ako by to urobili jej mlčanliví bratia. Okrem Rossa všetci patri-li k mužom činu a nemnohých slov. Obzvlášť jasne si pamätala svišťanie šónijských šípov a moment, keď čerokijský bojovník padol tvárou napred na breh rieky a jeho kumpáni ho odtiahli preč. Na osamelého hraničiara, ktorý hovoril o vojnovom hrdinovi Tygartovi. Na veľavravný cínovosivý odtieň rieky, ktorý ich upozorňoval na nadchádzajúci dážď. Dokonca aj teraz ešte bubnoval na strechu s takou silou, že musela zvýšiť hlas, aby mohla príbeh dopovedať.

Mama pokrútenými rukami s hnedými škvrnami otvorila Bibliu, spočívajúcu na kozubovej rímse, a začala čítať. „Hospodin je moja skala, moja pevnosť...“

Tessa sa však príliš zameriavala na zvuky za stenami zrubu a zbožným slovám nevenovala priveľa pozornosti. Ich pes Ňufko nachádzajúci sa na okraji čistiny zo seba vydal tichý kvílivý nárek a začal zavýjať. Všetky hospodárske zvieratá okrem prasiat mali zvonca a behali v lese naokolo. Na pokožke cítila mravčenie.

Mladá žena prešla k stene a vyzrela cez strieľňu na pasienok. Jej bratia si vzali dva najrýchlejšie kone, no chýbal aj ďalší – Ross sa zrejme vyšvihol na tretieho bez sedla a riskantne uháňal, aby cestou do pevnosti varoval bratov, ktorí boli na vzdialených poliach, a najbližších susedov.

Tessa napodobnila mamino pokojné správanie a rozložila oheň. Potom vzala otcovu ošúchanú pušku z jej miesta na paroží a skontrolovala prach aj olovené guľky.

Pane, daj, nech nečakáme dlho.

Dlhá a pokojná zima, keď sa Indiáni zdržiavali vo svojich dedinách a prestali prepadať usadlosti, ich ukolísala do letargie. S príchodom jari sa znovu začalo obdobie, keď museli byť ostražití. Pri tej myšlienke sa Tessa napli svaly. Až do Všetichsvätých alebo zberu gaštanov nebudú mať pokoja.

Celý život sa musela obzerať ponad plece. Táto neprestajná a hlboko zakorenená obozretnosť človeka unaví. Deň sa vždy začínal dlhým a rozvážnym pohľadom cez strieľňu v stene zrubu. Tessin dôvtipný druhý najstarší brat Zadock vyrobil slameného panáka, ktorého vždy strčili do dverí, keď ich ráno prvýkrát otvárali. Ako sa len smiali pri pohľade na hlúpu postavu v roztrhanom klobúku, ovešanú ich prostými handrami! Napriek tomu však panáka držali hneď za dverami, aby plnil svoju úlohu, a vypálená diera v ošúchanej plstenej strieške klobúka svedčila o tom, že ho nemajú nadarmo. Tessa si nevedela predstaviť deň,

keď by sa im na päty nelepilo nebezpečenstvo a vlastný tieň by sa jej nezdal podozrivý.

Ľudia za horami nežili na hrane nebezpečenstva. Čoskoro sa odtiaľ Jasper vráti a prinesie oveľa viac než len soľ a potrebné zásoby. Objaví sa obťažkaný aj slovami o pohodlí ľudí, o chlebe a sladkostiach v obchode s cukrovinkami, o žiarivých látkach vo výkladoch, o knihách, atramente a stohoch čistučkého papiera, ktoré priviezli lode s vysokými sťažňami z Anglicka. Je vari zlé, že jej dievčenské srdce túži po nerozstrapkanej stuhe alebo pevných podbitých topánkach? Po vlastnej knihe? Tessa sa narodila uprostred divočiny a nikdy nič také nepoznala, ba pochybovala, že niekedy spozná.

Ó, čo by dala za peknú sukňu.



2

FILADELFIA, PENSYLVÁNIA

1770

Preplnený salón Clayovi pripomenul, prečo uprednostňuje odľahlé pohraničie. Nech boli takéto miestnosti akokoľvek nóbl, predstavovali priam kotol sotva civilizovaných pachov, pri ktorých túžil po čerstvom vzduchu a výhľadoch na rozľahlú krajinu. Ťažké parfumy nevládali zakryť pot a na neumytých telách sa v mestskom teple vrstvil luxusné látky. Nenápadne si odtiahol čerstvo vypratú viazanku a vrhol útrpný pohľad na vysoké, no zatvorené okná z britských sklenených terčíkov.

Ešte dva dni. Potom ho už nebudú spútavať tehlové budovy ani zablatené ulice. Iste, tu mohol zabočiť za roh bez toho, aby sa ocitol tvárou v tvár vojnovnej sekere, a pintu svetlého piva mohol dostať rovnako jednoducho ako mor. V útrobach upršanej Filadelfie sa však cítil ako na reťazi. Dusil sa. Dokonca mu zmäkol mozog. Mesto ho ukolísalo do civilizovanej letargie, ktorú divočina nikdy nedopustila.

Vypočuť si ho prišla takmer stovka obyvateľov Filadelfie a všetci sa natisli do trblietavého salóna jeho príbuzných v dome na Front Street na západnom nábreží rieky Delaware. Clay ani zďaleka nebol dobrým rečníkom, ale poslucháči sedeli ako očarení a prahli po novinkách o najnovšom nepokoji v oblasti, ktorú väčšina z nich nikdy nevidela a ani po tom netúžila. Alebo ich možno priťahoval najmä on – biely Indián prezývaný zachránený divoch, ktorého v poslednej chvíli priviedli späť z pokraja pohanstva.

Následky poslednej vojny na všetkých doľahli veľmi ťažko. Čítal im v tvárach otázky a strach, že dôjde k ďalším nepokojom. Možno bol jeho príchod vytúženou úľavou od nahnevaných výlevov o kolkovom zákone, ktorý kolonistom vnútil parlament. Možno mali vďaka nemu dôvod na vďačnosť, že niekde inde na svete vládne väčšie nebezpečenstvo, väčší zmätok a neistota.

„Pán plukovník.“ Stál pred ním hostiteľ – jeho strýko – a z oboch strán mal na ramene zavesenú zapýrenú krásku. „Rady by sa s tebou zoznámili ďalšie obdivovateľky.“

Clay zohol hlavu a mierne sa uklonil. Keby jeho teta ešte žila, potešilo by ju, že jej výuka padla na úrodnú pôdu. Mladé dámy si ho nesmelo obzerali a ich vejáre poletovali rýchlo ako kolibríče kridla.

„Vaše slová ma uchvátili,“ polichotila mu jedna z nich. „Z novín sa o hrdinských činoch na západe dozvedáme len úbohé útržky informácií. Ešte nikdy som na vlastné uši nepočula taký opis, ako ste nám rozpovedali vy.“

„Nepochybujem, že vaše volanie po mužoch a zbraniach na hranici bude po takom strhujúcom prejave vypočuté,“ doplnila druhá a okrajom vejára sa mu dotkla rukáva na kabáte. „Ste predsa skutočným hrdinom Sedemročnej vojny a navyše bývalým zajatcom. Prišerné!“

„Neplánoval som vám vykresliť taký ponurý obraz,“ odvetil. „Veď som prežil a môžem vám ten príbeh vyrozprávať.“

„Som si istá, že ste nás ako pravý džentlmen ušetrili najhrozivejších podrobností. Mojm jediným želaním je, aby sa do príbehu viac hodil váš výzor.“

Svojím vyhlásením ho pobavila, preto sa usmial. „Mal by som mať zamastený jelenicový odev a perá?“

Obe sa rozchichotali ako školáčky, ale strýko sa nezasmial. Clayov kvakerský príbuzný sa ešte stále nevedel zmieriť s tým, že sa v ňom spájajú oba svety. Priepasť ešte prehľbilo to, že Clay sa vzdal kvakerskej viery. Hoci po návrate už medzi belochmi strávil rovnako dlhý čas ako medzi Indiánmi, stále v sebe nosil indiánsky tieň.

„Neteší ma, že čím ďalej na západ sa kolonisti posúvajú, tým viac ubúda zveri, najmä jedinečných jeleňov vapiti a bizónov.“ Strýkova pozorná poznámka Claya prekvapila. „Na druhej strane som však rád, že dravé vlky už nepredstavujú takú hrozbu ako kedysi.“

„Dochádza k tomu všade, kde začujete cvendžanie sekery.“ Počuli v jeho hlase nárek? „Vysokej zveri a medveďov je však stále dosť. Pумы sú navyše rovnako nebezpečné ako vlky.“

V tej chvíli sa otvorili dvere do jedálne, kde na dlhom stole žiarili sviece. Clay ponúkol obom dámam rameno a pomaly vykročil po koberci, uvedomujúc si až priveľa hodnotiacich pohľadov. Zmysly, vycibrené v predchádzajúcom živote, mu poskytovali nekonečný zdroj zábavy. Na brade starostovej manželky si všimol umelé znamienko krásy, veľké ako kliešť. Jednému džentlmenovi zasa na veste chýbal pozlátený gombík. Sluha mal sinku na oku a zájdenú pracku. Sufle pripravené k večeri sa nevydarilo.

Niektoré aspekty civilizácie toleroval, iné prijal s otvorenou náručou. K takým patrila aj stôl prehýbajúci sa pod ťarchou filadelfských hovädzích a bravčových koláčov a výdatných severských pokrmov. Mnoho zím si musel vystačiť len s divou zverou a korigenkami. S hladom sa v pohraničí muselo počítat rovnako ako s nebezpečenstvom.

Čoskoro sa ocitne tristo míľ odtiaľto v najzápadnejšej časti virgínskeho a pensylvánskeho pohraničia. Bude ho tam čakať rozvrátená domobrana, ktorú oslabil zima a zúfalo potrebuje pušný prach, nových mužov a mnoho ďalších vecí, a pohraniční usadlíci, ako ich všetci nazývali, ktorí potrebujú ochranu.

Keď sa usadil za elegantným stolom, hútal nad všetkým, čo vo svojom úprimnom prejave o opevnených hraniciach Britskej Ameriky nespomenul. To si radšej ponechá pre ostrieľanejšie publikum.



Nákladné kone a proviant. Tovar na obchodovanie s Indiánmi. Pušný prach. Olovené guľky. Puzdro na pušku. Kresadlo. Soľ. Clay si obzeral rastúcu hromadu a hrabajúce kone pred sebou. Cesta do mesta bola vždy príjemnejšia ako cesta späť. Nateraz sa oboznámil so všetkými zásobami zo zoznamu, ktorý spísal. Zaplatí a dodá ich koloniálna pokladnica.

Na rozdiel od mnohých iných, ktorí nepoznali divočinu a jele nie či bizónie chodníky spájajúce jednotlivé základne a osady, Clay sprievodcu nepotreboval. Ostrieľaní hraničiarci vedeli, že sa majú vyhýbať zradným indiánskym chodníkom, ktoré sa ťahali po dĺžke aj šírke pohraničnej oblasti a križovali ju vo všetkých smeroch.

„Do Pittu dorazíme vo veľkom štýle,“ prerušil Clayovo hĺbanie žoviálny hlas jeho dlhoročného partnera, schádzajúceho dole schodmi pred obchodom. Ak by bolo treba, pravdepodobne by dokázal prekabátiť Claya aj všetkých jeho známych hraničiarov.

Jude Early pozrel na rad koní a zásob, ktoré sa ešte museli naložiť, a keď sa mu za chrbtom objavil kvakerský obchodník so zoznamom v ruke, vrhol trpiteľský pohľad na jarné nebo. „Myslíš, že sa do obeda dostaneme z Filadelfie?“

„Ak nebudeme strácať čas,“ odvetil Clay a položil koňovi na chrbát nákladné sedlo.

Poďakoval svojmu hostiteľovi, rozlúčil sa s príbuznými v meste a duševne sa pripravil na nadchádzajúce dni. Očakával, že ak sa nič neudeje, Fort Tygart zazrú najneskôr v máji. Riedko osídlená odľahlá oblasť bola osobitným zdrojom obáv pre kráľa aj koloniálnu správu a po dlhej a bielej zime bude planúť indiánskymi nájazdmi.

Ak Boh dá, s Judom a Maddie najprv dorazia do Fort Pittu a odtiaľ sa vyberú približne sto míľ na juh do vojnou zmietanej oblasti okolo Monongahely. Tam sa nad riekou Buckhannon vypína pevnosť, ktorá nesie jeho meno, no zatiaľ ju ešte nevidel. Leží priamo uprostred oblasti, ktorú Clay považuje za ohnivý kruh tvorený západnou Pensylvániou, severozápadnou Virgíniou a Ohiom.

„Plukovník Tygart...“

Zmeravel a predtým ako ho uhladený hlas prinútil otočiť sa, zachytil Judov pobavený výraz. Všetky myšlienky na nadchádzajúcu cestu mu vyšumeli z hlavy.

„Slečna Penrosová.“ Zo všetkých žien, ktoré svojou prítomnosťou poctili salón Clayovho hostiteľa, bola slečna Penrosová rovnako ako Monongahela najnezabudnuteľnejšia. Niežeby tej myšlienke venoval priveľa času.

„Ospravedlňujem sa, že som vás takto prekvapila, ale minule ste odišli a ja som sa s vami nestihla rozlúčiť.“ Nesmelo sa naňho usmievala spod klobúka so širokou strieškou, ozdobeného stuhou. Jej ruky zahalené v rukavičkách držali zložený papier. Keď naň Clay uprel pohľad, podala mu ho.

Hoci mal v srdci divokosť, poľahky zachytil závan akejsi vyberanej vône, ktorú nevedel zaradiť. Azda je to levanduľa?

„Dúfam, že si budeme písať. Vy píšete veľa listov a ja...“ Odmlčala sa a Clayovi neušla intenzita v jej zelených očiach. „... mám poštu v oblube.“

„Ďakujem vám.“ Zovrel navoňaný list v mozoľnatých tmavých prstoch a potlačil sarkastický úsmev. „Aby ste však na